

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **Q. V. B.**, narozený dne X
t.č. v X
sídlem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2024, č.j. KRPA-375337-43/ČJ-2023-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 21. 5. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že správní orgán je povinen v každém případě zajištění zvážit aplikaci mírnějších opatření, k zajištění lze přistoupit pouze tehdy, pokud by taková opatření nebyla účinná, rozhodnutí o zajištění musí být proporcionální ve vztahu k poměrům žalobce, dle judikatury je cílem zvláštních opatření za účelem vycestování snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění (např. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011 č.j. 1 As 132/2011-51). Poukázal na mimořádnost institutu zajištění, jehož doba nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, správní orgán musí důkladně posoudit skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto skutečnosti musí mít oporu ve spisovém materiálu. V napadeném rozhodnutí však absentují dostatečné úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem spolupracovat a nesplní podmínky zvláštního opatření. Nesouhlasil s tím, že by zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neplnil, namítal, že v České republice má přítelkyni, P. B., narozenou dne X, bytem X, na této adrese spolu žijí a s přítelkyní očekává rodinu, žalobce tak nemá nejmenší zájem na tom, aby se nezdržoval na adrese své rodinné domácnosti. Pokud by bylo žalobci uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je nepochybné, že by se zdržoval se svou rodinou.
3. Zpochybňoval odůvodnění délky zajištění, které není transparentní a přezkoumatelné, žalovaný odkazuje na vágní a obecné informace, doba zajištění 90 dnů byla stanovena v rozporu se zákonem, z rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vydání náhradního cestovního dokladu a realizaci správního vyhoštění dojde ve lhůtě 90 dnů. Žalovaný uvedl pouze hrubý časový odhad a strohý popis úkonů a jejich proveditelnosti s tím, že doba jejich provedení se pohybuje kolem 90 kalendářních dnů, nepředložil však konkrétní úvahy, které ho k těmto závěrům vedly, neuvedl konkrétní popis jednotlivých administrativních kroků a jejich časové náročnosti, nevěnoval se posouzení možné spolupráce se zastupitelským úřadem. Odůvodnění délky zajištění tak neobsahuje dostatek informací a úvah, na jejichž základě by bylo možné napadené rozhodnutí přezkoumat. Délka zajištění též byla stanovena extenzivně a nepřiměřeně, aniž by k tomu byl relevantní důvod. Odůvodnění délky zajištění je tak strohé, nedostatečné a nepřezkoumatelné.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a bylo rozhodnuto, že zajištění žalobce musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rovněž navrhl přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 10. 11. 2023 zahájeno řízení o správním vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 11. 11. 2023. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

řízení, kterým je realizace správního vyhoštění. Poukázal na to, že žalobce byl dne 10. 11. 2023 kontrolován policií v budově Obvodního soudu pro Prahu 10, kde na výzvu nepředložil žádný doklad totožnosti či jiné pobytové oprávnění, pouze předložil trestní příkaz ze dne 10. 11. 2023, kde z důvodu nedoložení dokladů byla přidělena totožnost pomocí identifikačních úkonů, dne 10. 11. 2023 žalobce do protokolu uvedl, že do ČR vstoupil nelegálně v měsíci březnu 2020 za pomoci převaděče, věděl o neoprávněnosti svého pobytu a zaměstnání v ČR, ale svou situaci nijak neřešil, pro legalizaci pobytu nic neučinil. Na základě toho žalovaný rozhodl dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zřejmé, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

6. Uvedl, že první rozhodnutí o zajištění žalobce žalovaný vydal dne 11. 11. 2023, žalobce následně dne 12. 11. 2023 podal žádost o mezinárodní ochranu na území ČR, zajištění žalobce tak bylo příkazem žalovaného ze dne 21. 11. 2023 ukončeno, žalobce byl na základě rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 14. 11. 2023 zajištěn dle zákona o azylu. Ministerstvo vnitra rozhodlo dne 29. 1. 2024 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 2. 2024, Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 3. 2024 č.j. 62 Az 9/2024, který nabyl právní moci dne 26. 4. 2024, žalobu zamítl, o pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany byl žalobce vyrozuměn dne 2. 5. 2024, téhož dne bylo vydáno napadené rozhodnutí.
7. K žalobním námitkám poukázal na strany 4-6 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce, kdy tento vstoupil na území ČR nelegálně za pomoci převaděčů, bez povolení k pobytu a dokladů totožnosti, a následně zde bez povolení vykonával pracovní činnost, shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38.
8. K délce zajištění uvedl, že jednotlivé kroky nutné k realizaci správního vyhoštění jsou podrobně rozepsány na str. 6 napadeného rozhodnutí.
9. K námitce ohledně rodinných vazeb žalobce v ČR, zejména přítelkyně, se kterou má očekávat rodinu, uvedl, že žalobce do protokolu o jeho vyjádření jednoznačně uvedl, že v ČR není žádná osoba, pro kterou by ukončení jeho pobytu v ČR bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého či rodinného života, měl zde českou přítelkyni, se kterou se rozešel, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, není nikterak kontaktní, nemá dostatek finančních prostředků na složení kauce, bydlí v pronajatém bytě u kamaráda, nemá sepsanou žádnou nájemní smlouvu, není zde přihlášen a svůj pobyt často mění; žalobce protokol sepsaný za přítomnosti tlumočníka jako správný a úplný podepsal, nepožadoval změny či doplnění. Jeho námitku ohledně rodinného života tak nelze považovat za relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

10. V závěru žaloby žalobce poukazuje na porušení nejrůznějších předpisů, to však nelze považovat za konkrétní žalobní body.
11. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce shledal žalovaný existenci důvodné obavy, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, proto žalovaný přistoupil přímo k zajištění žalobce, aniž by před tím uložil mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Chování žalobce a způsob jeho pobytu na území ČR lze považovat za závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Upozornil, že rozhodnutí o zajištění ze dne 11. 11. 2023 v soudním přezkumu u zdejšího soudu obstálo (viz rozsudek ze dne 6. 12. 2023 č.j. 4 A 39/2023).
12. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 11. 2023 byl hlídkou Policie ČR při provádění pobytové kontroly v budově Obvodního soudu pro Prahu 6 kontrolován žalobce, který nepředložil žádný doklad totožnosti, ani žádné povolení k pobytu, v trestním řízení, které s ním bylo vedeno, sdělil svou totožnost; na základě toho vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně, byl zajištěn, následně byl dle evidencí ztotožněn jako žalobce. Součástí spisu je i trestní příkaz ze dne 10. 11. 2023 č.j. 1 T 111/2023, kde byl žalobce ztotožněn pomocí identifikačních úkonů.
14. S žalobcem bylo dne 10. 11. 2023 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců, téhož dne do protokolu o výsledku, který se konal za přítomnosti tlumočníka, uvedl, že do České republiky přicestoval v březnu 2020 z Bulharska za pomoci převaděče, jemuž přenechal svůj cestovní doklad za slib zajištění povolení k pobytu, v ČR poté pobýval bez povolení k pobytu a pracoval bez povolení k zaměstnání, je si vědom, že je zde nelegálně, bydlí v pronajatém bytě v Praze (udal adresu X), a to u kamaráda, nemá tam uzavřenou smlouvu, nemá tam zvonek, jen poštovní schránku, do ČR přijel za prací, měsíčně vydělá asi 40 000 Kč pro vlastní potřebu, majetek v ČR nevlastní, je zdravý, zdravotní pojištění nemá, na dotaz možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků na složení kauce, bydlí v pronajatém bytě u kamaráda, ale svůj pobyt často mění. Dále uvedl, že peníze na život má, peníze na vycestování zpět do Vietnamu také, je svobodný a bezdětný, v ČR nikoho nemá, měl zde českou přítelkyni, ale už se rozešli, ve Vietnamu má celou rodinu, rodiče, bratra a prarodiče, v ČR ani v EU nemá žádné příbuzné ani jiné vazby, ani osoby, vůči které by měl vyživovací povinnost či ji měl v péči, v ČR není osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky, byl odsouzen za držení cizí platební karty, o jeho zajištění nevyžaduje vyrozumět žádnou osobu v ČR, v domovském státě se může vrátit za rodinou, může tam být se svými rodiči, naposledy byl ve Vietnamu v roce 2020, nemá žádnou překážku ve vycestování, ve Vietnamu mu vůbec nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, má tam zajištěno i právo na soudní ochranu a na spravedlivý proces, na dotaz, zda vycestuje dobrovolně, uvedl, že zde chtěl zůstat ještě asi dva měsíce a vydělat peníze, pak měl v plánu vycestovat, na dotaz ohledně možnosti doručování jeho osobě uvedl, že není nikde kontaktní, uvedl pouze číslo mobilního telefonu, v ČR se stýkal pouze se svými krajany, nemá tady žádné kulturní a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

společenské vazby. Nechtěl nic doplnit ani změnit, protokol podepsal jako správný a úplný.

15. Dne 11. 11. 2023 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-3755337-16/ČJ-2023-000022-ZSV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, doba k vycestování byla stanovena do 20 od nabytí právní moci rozhodnutí, a to na základě skutečnosti, že na území ČR pobýval v období od 1. 4. 2020 do 10. 11. 2023 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
16. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2023 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 12. 2023 č.j. 4 A 39/2023-22 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí.
17. Žalobce dne 12. 11. 2023 podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu. Příkazem žalovaného ze dne 21. 11. 2023 č.j. KRPA-3755337-32/ČJ-2023-000022-ZSV bylo zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců ukončeno k témuž dni, neboť žalobce byl na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 11. 2023 s právní mocí dne 21. 11. 2023 zajištěn podle zákona o azylu, a to do 9. 5. 2024. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2024 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 2. 2024.
18. Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 2. 2024 č.j. CPR-44010-7/ČJ-2023-930310-V236 bylo zamítnuto odvolání žalobce (to je rovněž součástí spisu) a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 11. 11. 2023 č. j. KRPA-3755337-16/ČJ-2023-000022-ZSV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění. K odvolací námitce ohledně těhotné přítelkyně, která je občankou ČR, správní orgán uvedl, že žalobce její osobu nijak blíže nekonkretizoval, při svém výslechu pak uváděl, že na území ČR nikoho nemá.
19. Napadeným rozhodnutím ze dne 2. 5. 2024 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Blíže se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

22. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
23. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
24. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 11. 2023, č. j. KRPA-375337-10/ČJ-2023-000022-ZSV, které si žalobce osobně převzal dne 10. 11. 2023, zároveň bylo již pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2023 č. j. KRPA-375337-16/ČJ-2023-000022-ZSV, které bylo žalobci doručeno dne 11. 11. 2023, toto rozhodnutí bylo potvrzeno odvolacím orgánem, a to rozhodnutím ze dne 21. 2. 2024 č.j. CPR-44010-7/ČJ-2023-930310-V236.
25. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně v případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z jeho jednání je tento úmysl zjevný, žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jednání žalobce vzbuzuje obavu, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce naplněna, přičemž žalobce v žalobě proti tomu ničeho nenamítal.
26. Žalobce však namítal, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, zejména dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v tomto smyslu nepovažuje rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.
27. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

28. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
29. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, na které odkázal též žalovaný, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
30. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců velmi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

podrobně zabýval (na stranách 4-6 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při jeho výsledku. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde pečlivě přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce.

31. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z tvrzení, které žalobce uvedl při svém výsledku dne 10. 11. 2023, tedy že žalobce bydlí v pronajatém bytě u kamaráda, své místo pobytu mění, nemá na udané adrese u kamaráda hlášený pobyt, na území ČR pobývá neoprávněně, na území ČR nemá žádný majetek ani vazby. To odpovídá údajům, které žalobce uvedl při svém výsledku dne 10. 11. 2023 na počátku svého zajištění, kdy ohledně svého soukromého a rodinného života sdělil, že je svobodný a bezdětný, v ČR pobývá od roku 2020, měl zde přítelkyni, ale rozešli se. Žalobce neuvedl, že by měl v České republice či v Evropské unii jakékoli blízké osoby, výslovně uváděl, že má příbuzné ve Vietnamu. Pouze v odvolání ze dne 20. 11. 2023 proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zcela obecně a v rozporu se svou předchozí výpovědí uvedl, že má vztah s českou občankou a spolu očekávají narození potomka. V tomto podání však osobu své přítelkyně nijak blíže neidentifikoval, neuvedl jméno, adresu, ani nic bližšího, rovněž k její osobě ničeho neprokázal. S ohledem na to správní orgán odvolání zamítl a rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdil. Za těchto okolností nelze vytýkat žalovanému, že při hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření vycházel z tvrzení žalobce, které uvedl při svém výsledku dne 10. 11. 2023, tedy že v České republice nemá žádné osobní vazby ani rodinné vazby či blízké osoby, přijel pouze za účelem výdělků, stýkal se pouze s krajany, rovněž vyjádřil záměr vycestovat zpět do Vietnamu, poté, co ještě vydělá nějaké peníze; žalobce svým pozdějším neurčitým a neprokázaným tvrzením stran své přítelkyně a očekávaného potomka, které navíc sdělil v rámci jiného správního řízení, tyto původně sdělené informace nijak nevyvrátil.
32. Teprve v žalobě žalobce poprvé uvedl konkrétní jméno a datum narození své přítelkyně a její konkrétní adresu zcela odlišnou od adresy pobytu u kamaráda, kterou tvrdil při svém výsledku. Nicméně, vzhledem k tomu, že tyto údaje nesdělil správním orgánům před vydáním napadeného rozhodnutí, nemohl se žalovaný s takovými tvrzeními nijak vypořádat, ani na ně reagovat. Žalovanému tak nelze vytýkat, že vycházel z neúplně či nesprávně zjištěného skutkového stavu, žalovaný naopak vyšel z konkrétních informací, které ve správním řízení při svém výsledku uvedl sám žalobce, a tyto v napadeném rozhodnutí náležitě zohlednil. Soud přitom v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy k těmto žalobním tvrzením přihlížet nelze, navíc ani tato svá tvrzení žalobce nepodložil žádnými důkazy.
33. Lze tak shrnout, že žalobce je osobou, která dlouhodobě, tedy více než tři roky, pobývala v České republice bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, žalobce nikdy pobytovým oprávněním nedisponoval, ani se o to nepokusil, do ČR přicestoval za pomoci převaděče, kterému předal svůj cestovní doklad, nepokusil se získat nový cestovní doklad, v ČR vykonával výdělečnou činnost bez povolení (což sám uvedl ve správním řízení), nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby. Ohledně přítelkyně pouze uvedl, že se rozešli. I když žalobce udal správnímu orgánu adresu u kamaráda, na které se zdržuje, bylo nutné vzít též v úvahu, že k této adrese není nijak smluvně vázán,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přičemž rovněž uvedl, že z hlediska doručování není nikde kontaktní a místo svého pobytu mění. Při zvážení všech těchto okolností nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší pravděpodobností neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení bytové kontroly.

34. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Je zřejmé, že v daném případě nebyla dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Námitka je tak nedůvodná.
35. Žalobce dále namítal, že doba, na kterou byl zajištěn, je nepřiměřeně dlouhá a její odůvodnění je neurčité.
36. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu bude s žalobcem sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“), která žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů, přičemž tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů. Rovněž odůvodnil, že celková doba zajištění dle zákona o pobytu cizinců dle rozhodnutí ze dne 11. 11. 2023 a napadeného rozhodnutí činí 101 dnů, nebyla tedy překročena doba zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
37. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutné k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný na konkrétní popis rezignoval. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

atd.). K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků, kdy žalovaný stěžít může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.

38. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
39. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. května 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.